

Poutník

Vlasta Redl

Kdysi na večer bledý poutník šel,
po vsi tiché jak zabitý výr.
V mechu kameny spaly znaveny
šerem, přikryl se na půdách sen.
Váhavý krok, holí otloukal plot,
v prvním stavení dotkl se zdí. ,
Poutníkův dech kreslí v okeních sklech,
tváře těch, které před léty znal. ,

Hasič Florián tichem polekán,
ve svém výklenku na štítu hrá,
píseň bez hlesu, kterou z partesu,
černých not prázdnou konvicí bral.
Neznámý šel, návsí snášel se pel,
kruté listí a chomáčích mráz.
Čím dál a víc v domech hořelo svíc,
v trávě zavoněl povadlý kmín.
Váhavý krok, holí otlouká plot,
v posledním stavení dotkl se zdí.
Záda shrbená, smutků ozvěna,
seschlým lesem zas odchází dál.